

ning, at det medfører Berettigelse til Frankering, maa betale sin Correspondence, og kan saa senere indgive Regning over sine Udgifter til det vedkommende Ministerium for det Tilfælde, at han maatte være berettiget til at erholde Refusion. Gjenstandene for portofri Forsendelse ville i § 5 findes at være indskræbte til saadanne Sager, med Hensyn til hvilke Postvæsenet har Eneret, og der er kun tilføjet, i Lighed med de tidligere Bestemmelser, Love og Anordninger, af enhver Vægt, samt Pengeforsendelser mellem Statens forskellige Kasser, ligesom man ogsaa har andraget paa Bemyndigelse for Finansministeren til at kunne indromme andre Gjenstande Frisendelse, forsaavidt det maatte findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt for Stats tjenesten i Almindelighed. I § 6 er der derhos opstillet den almindelige Regel, at i Tvivlstilfælde skal der steds betales Porto, — det Omvendte turde have været Tilfælde hidtil —, og endvidere er det gjort alle Embedsmænd til Pligt nøagtigt at overholde den nærværende Lov. Der er derhos i § 7 tillagt vedkommende Postcontoirer Berettigelse til at kontrollere Frisendelserne, forsaavidt Embedsbrevverklinger angaaer, saa og med Hensyn til befalet Beretning eller aflagt Erklæring af Communer, Stiftelser og Private, hvilket er anseet aldeles nødvendigt, naar Loven skal kunne faae sin tilhørlige Betydning.

Formanden: Lovudkastet er allerede omdelt paa de Herrers Pladser, og det vil i et senere Møde være at afgjøre, hvorledes Sagen vil være at fremme.

Vi gaae dernæst over til den næste Sag paa Dagsordenen, som angaaer Udkaft til Lov om Udvidelse af nogle for Danmark udkomne almindelige Anordninger til Færøerne. Det er til første Behandling, denne Sag foretages; Udvalgets Betænkning *) er i sin Tid bleven omdeelt paa de Herrers Pladser.

Ordføreren (Tillisch): Jeg skal foreløbig blot tillade mig at bemærke, at Pastor

Leth ikke har underskrevet Udvalgets Betænkning, fordi han var fraværende den Gang, den blev affattet, men at han iøvrigt har været ganske enig med Udvalgets øvrige Medlemmer. — Forsaavidt Udvalget kun har troet at burde indstille, at de 3 i Betænkningen nævnte Anordninger nu udvides til Færøerne, kan det ikke nægtes, at vi have været i Uvisshed om, hvorvidt man ikke ogsaa burde have medtaget flere, navnlig Anordningen af 8de Septbr. 1841 om Indictebevist; men vi have dog troet at burde blive staaende ved de 3 nævnte Anordninger. Forsaavidt vi have indstillet, at de skulle udvides til Færøerne uden Forandringer og Modificationer, have vi vel ikke overseet, at ikke Danske Lov, men Norske Lov gælder paa Færøerne; men vi have dog troet, at det fulgte af sig selv, at, naar der nævnes en eller anden Lovparagraf af Christian V danske Lov i disse Anordninger, der skulle udvides til at gælde paa Færøerne, maatte derved menes den tilsvarende Lovartikel i Norske Lov. Vi have heller ikke videre omtalt Rescripterne af 30te Octbr. 1811 og 29de April 1818 om Straffes Execution, fordi disse Rescripter, som specielle for Færøerne, ikke kunne ansees for at være hævede ved den almindelige Lov. Med Hensyn til disse Rescripter skal jeg forøvrigt tillade mig at henvende den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at de vistnok neppe i Praxis anvendes ganske rigtigt. For det Første bestemmer § 1 i Rescriptet af 30te Octbr. 1811, at de, som idømmes Forbedringshuusstraf paa visse Aar, skulle udstaae denne Straf paa Færøerne ved at forblive der og henvættedes under Bevogning i et af Landets Arresthuse; men desuagtet er det mig dog bekendt fra den Tid, jeg var ansat deroppe, at man ikke lader saadanne Forbrydere blive siddende i Arresthuset, men derimod leier dem ud til privat Arbejde, formodentlig fordi man har troet ogsaa paa dem at kunne anvende Rescriptets § 2, der kun handler om dem, som paa Grund af Uformuenhed maae affone dem idømte Bøder eller Bidrag til uægte Børn. Ogsaa i en anden Henseende troer jeg, og jeg er næsten fuldkommen overbevist derom, men jeg tør dog ikke med aldeles Visshed paastaae det — jeg

*) Den af Udvalget (Weyhe, Tillisch, Ørsted, Leth og Høll) afgivne Betænkning findes i Anhang B under Nr. XXXVII Sp. 370—374.